

NARO

5. Olağan Bildiri

Şubat 2003

Kuzunun kurtla koyun koyuna yattığı; kurdun koyunla kuzu kuzu oynadığı gizli cemiyet ağlarında Yeni Dünya Düzeni'nin nifak tohumları istiflenirken, gafil gezen şaşkınlık üzerilerine serpilmiş ölü toprağından silkinme çabasıyla sokaklara dökülüyorlar. Dünya tarihinin gördüğü bu en doğru ve en kalabalık ve fakat en yasak bayram, "haydi" diyen kırışmış çehrelerden fişkiran ateşle kara kışlara sıcak nurlu kıvılcımlar saçıyor. Ey, ilk eylemi bizzat kendisini var etmek olan eylemci! Ey, her hücreyi kendi özgür bilincinin katıksız iradesiyle yörgülen ifade neferi! Sevin! Çünkü artık gün, "Küreselleşme" teriminin "kapitalist globalleşme" çığırtkanlarına karşı yükselen küresel bir nefreti tanımladığı gündür! Ama unutma ki bu, belki de son gülüşüdür...

Yeni keşfedilen eski bir kıtanın, dünyanın en eski ateşini yeniden yakma inadıyla karşı karşıyayız. Kendi yavrularını yiyen bir domuz gibi, günahıyla semiren ve semirdikçe daha çok yavru isteyen yurtsuz, inançsız, imansız ve doyumsuz modern zaman şövalyelerinin, tüm milletleri kendi diktatörlüklerine bağlama çabasıyla giriştikleri kaos politikası ilk ürünlerini veriyor. Her iyinin birbirinden kötü olduğu ve tüm kötülerin birbirinden iyi ambalajlar içinde sunulduğu medeni zamanlar, yeni bir milada kavuşma heyecanı ile hızla akıp gidiyor. Kirli şövalyeler, ellerinde teknolojik kılıçlarıyla, kutsal kaseyi benzinle doldurmak için en karanlık geceyi beklerken, gagalarının ucunda taze zeytin dallarıyla uçuşan güvercinler bile artık istihbarat teşkilatlarının gizli ispiyoncuları olarak kanat çırpıyorlar. Her birey, üzerine oynanan oyunların etkisi altında, kendi içinde bile "evet"lere ve "hayır"lara bölünüyor. "Hayır"larının hayrını kollayanlar, "evet"lerinden medet umar hale getiriliyorlar. Kitlese korkular bireysel kaygılara karışıp, ulusal menfaatler toplumsal hareketlere bulaştıkça, birey sadece toplumdan değil, kendinden de uzaklaşır hale geliyor. Çünkü kitlese korkular ve bireysel kaygılar körüklendikçe, denetçiler, gözlemciler, üst aramalar, gizli soruşturmalar ve infazlardan mütevellit bir dünya daha kabul edilebilir kılınıyor. Çünkü kurda postunu veren kuzu, kendi ağılının kaloriferi yandığı sürece, hangi kardeşinin gerdanına dış geçirildiğini düşünme ihtiyacı duymuyor. Çünkü kurt onu sadece kaloriferi söndürmekle değil, doğrudan yemekle tehdit ediyor...

Üstü açık hayaller ve pornografik ideallerle aptallaştırdığı eşek tıraşlı milyonları burnunu karıştırdığı parmağıyla ölüme çağıran keçi sakallı buruşuk bir amca, tırnağının arasındaki sümük parçası kadar değer vermediği canlılardan, ölü katiller yaratıyor. Dünya görüşleri, konumunu ve servetini cinsel komplekslerine borçlu hafifmeşrep köşe yazarlarının periyodik akıntılarıyla sınırlı olanlar, aslı amacı menfaatini besleyen yalanları gerçek kılmak olan gazetelerde ve televizyonlarda gördükleri her şeye inanarak, yabancılaşma girdabının derinliklerine doğru, gittikçe daha da büyük bir hızla sürükleniyorlar. Oysa sokaklar onlarla doluyor. Oysa sesler onlarla yükseliyor. Oysa onlarla yanıp sönüyor ve sönüp yanıyor tek tük ışıklar gecelerin belli saatlerinde, kah bireysel, kah toplumsal kaygılarla. Ve fakat hiçbir şey olmuyor. Olamıyor. Çünkü onlar, her “hayır” manşetinin spotunda “evet”ler sıralayan aynı gazeteleri okuyorlar. Aynı televizyonları izliyor, aynı lokantalarda tıknıyor ve aynı fantezilerle mastürbasyon yapıyorlar. Çünkü onlar, her boşalmalarında “hayır” diye inleyip, her keyif sigaralarını “evet”lerle yakıyorlar...

Peki yaşayalım diye hayatı, paylaşalım diye zenginliği, fark edelim diye bilinci ve hissedelim diye bu koca yüreği veren yüce Allah’ın kulları olmakla övünen kim? Yurtta ne istiyorsa dünyada da onu isteyen hem bonkör hem de ulu bir önderin torunları olmayı şeref bilen kim? Peki ya bin kişi olma kaygısıyla bir kişi bile olmayı beceremeyen ve binlercesi toplandığında hiçbiri bir diğerini beğenmeyen kim? Biz değiliz. Siz değilsiniz. Peki neden tüm birinci ve ikinci şahıslar, birbirleri için ancak ve ancak bronz madalyaya layıklar...

İş bu vahametten hareketle ve tüm vahametleri yakan bir hararetle, biz duvarlarımıza inanmaya devam edeceğiz. Siyasal, toplumsal ve kültürel cenazemizin neşeli kortejini kara bulutlar üzerinden ağlayarak izleyen meleklerin bile “dur” diyemedikleri tam donanımlı ve yetkili piyonlar, gün ışığını karartmak için kirli ellerini ovuştururken, biz deryaları kurutan kederimizi engin ve coşkun bir isyan çılgılığına dönüştürebilmek için; tüm korkak “evet”lere rağmen, içten “hayır”lar adına ayakta durmaya, akıntıya karşı kürek çekmeye ve yarınları bugünlerden daha hayırlı kılmak için emek vermeye devam edeceğiz.

Çünkü biz her şeye rağmen umudunu kaybetmeyenlerdeniz. Biz, kendisini yaratan hayali, gerçek kılacak olanlardanız. Biz bize bu hayal gücünü verene iman edenlerdeniz. Ve hayal kırıklığına uğramayacağız. Tüm kamuflajlı “evet”lerin, tüm moda tutkunu “hayır”ların ve şartlara göre söküp birleştirilerek yeniden şekillendirilen tüm portatif hayallerin kırılmazlıklarına inat, biz hayalimizi garbın afakını saran çelik zırhtan bile daha güçlü kılacağız. Çünkü biz, hayalini umuduyla harmanlayıp gerçekliğe zerk edenlerdeniz! Çünkü biz, deliliğin binbir rengiyiz! Bütün renklerimiz, o evrimini tamamlamamış çığırta kırkan şebekle yurtsuz yağdanlıklarının felaketine feda olsun!

Her şey daha güzel bir dünya için!

Nuri Alço Revival Organization, 2003